RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 61.818 van 18 september 1996
in de zaak A. 65.554/IV-15.356.

In zake : Noël CHAU,
wonende te MENEN,
Guido Gezellelaan 123

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de gouverneur van de provincie WEST-VLAANDEREN.

tussenkomende partij :

Patrick CASIER,
wonende te MENEN,
Hyacintstraat 1.

D E R A A D V A N S T A T E, IVe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Noël CHAU op 12 september 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 30 juni 1995 van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen tot benoeming van Patrick CASIER tot adjunct-commissaris van politie in de gemeente Menen en van de daarin besloten impliciete weigering om hem in dat ambt te benoemen;

Gelet op het arrest nr. 57.548 van 17 januari 1996 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen van de beslissing waarbij de tussenkomende partij tot adjunct-commissaris van politie benoemd wordt;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 14 maart 1996;

Gelet op de beschikking van 26 februari 1996 die de tussenkomst van Patrick CASIER toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de tegenpartij;

Gelet op de beschikking van 23 mei 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 juni 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor verzoeker, van Arrondissementscommissaris J. DEBYSER, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1 Op 23 januari 1995 besluit de gemeenteraad van Menen een betrekking van adjunct-politiecommissaris vacant te verklaren en die betrekking te begeven bij wege van bevordering.

1.2 Verzoeker, hoofdinspecteur eerste klasse bij de politie van Menen, in politiedienst sedert 1 oktober 1973, en de tussenkomende partij, agent-brigadier bij hetzelfde korps en in politiedienst sedert 1 januari 1987, stellen zich kandidaat.

Het advies van de korpschef over de tussenkomende partij is over de hele lijn positief. Het advies over verzoeker niet.

1.3 Op 21 april 1995 besluit de gemeenteraad, zich daarvoor aansluitend bij de adviezen van de korpschef en na de titels en verdiensten van de beide kandidaten besproken te hebben, de tussenkomende partij als eerste en verzoeker als tweede kandidaat voor benoeming aan de gouverneur voor te dragen.

Op 24 april 1995 verklaart de burgemeester van de stad Menen geen gebruik te willen maken van het hem door artikel 193 van de nieuwe gemeentewet toegekende recht om een derde kandidaat aan de door de gemeenteraad opgestelde lijst toe te voegen.

1.4 Op 26 juni 1995 schrijft de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent aan de provinciegouverneur dat hij gunstig adviseert met betrekking tot de kandidatuur van de tussenkomende partij. Met betrekking tot de kandidatuur van verzoeker maakt de Procureur-generaal, verwijzend naar een eerder, op 17 februari 1994, door hem uitgebracht advies en naar een verslag van de Procureur des Konings te Kortrijk, "ernstig voorbehoud".

1.5 Op 30 juni 1995 besluit de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen Patrick CASIER met ingang van 1 juli 1995 tot adjunct-commissaris van politie te benoemen.

De beslissing verwijst naar het gemeenteraadsbesluit van 21 april 1995 betreffende de voordracht

en naar het advies van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent. Zij stelt vast dat zowel verzoeker als de tussenkomende partij voldoen aan de benoemingsvoorwaarden zoals die zijn vastgesteld door het koninklijk besluit van 25 juni 1991 en overweegt dat de tussenkomende partij "steeds de grootste voldoening schonk in de uitoefening van zijn politionele opdrachten" en dat "na het persoonlijk onderhoud met beide kandidaten, na kennisname van het advies d.d. 26.6.1995 van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent, na afweging van de aanspraken en verdiensten van beide kandidaten blijkt dat de heer Patrick CASIER de beste waarborgen biedt qua beroepskennis en inzicht voor het uitoefenen van de betrekking van adjunct-commissaris te Menen; dat hij bijgevolg het best geschikt is voor het ambt van adjunct-commissaris van politie";

1.6 Bij brief van 14 juli 1995 zendt het college van burgemeester en schepenen van de stad Menen de beslissing van de provinciegouverneur aan verzoeker, samen met een afschrift van de beslissing van de gemeenteraad houdende de voordracht van twee kandidaten.

2. Overwegende dat de verwerende partij, daarin bijgevallen door de tussenkomende partij, opwerpt dat verzoeker de vernietiging vraagt van de impliciete weigering om hem te bevorderen tot adjunct-commissaris van politie maar dat dit onderdeel van de vordering niet ontvankelijk is; dat zij die exceptie als volgt ontwikkelt : wanneer verschillende kandidaten zich voor een benoeming aanmelden impliceert de benoeming van één van hen uiteraard de weigering om de andere kandidaten te benoemen; heeft de overheid de rechtsplicht om één van hen te benoemen, dan kan het nuttig zijn zulks uitdrukkelijk in het vernietigingsarrest tot uiting te brengen; in dit geval evenwel beschikt zij, zoals blijkt uit artikel 193 van de nieuwe gemeentewet, luidens hetwelk de gouverneur aan de gemeenteraad kan vragen een kandi-

daat die geen voldoende waarborgen geeft op de voordrachtlijst te vervangen, over de discretionaire bevoegdheid om de feitelijke geschiktheid van de kandidaten voor het ambt van adjunct-commissaris van politie te beoordelen en om een voorgedragen kandidaat om opportuniteitsredenen niet te benoemen; de vernietiging van de benoeming van een voorgedragen kandidaat heeft dus niet tot gevolg dat de gouverneur de rechtsplicht heeft om de andere voorgedragen kandidaat te benoemen, maar wel dat de gemeenteraad een nieuwe voordracht van twee kandidaten aan de gouverneur zal moeten bezorgen;

2.2 Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord stelt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik in de benoemingsprocedure een beroep heeft gedaan op de haar door artikel 193 lid 3 van de nieuwe gemeentewet geboden mogelijkheid om verzoeker op de lijst van voorgedragen kandidaten te vervangen, dat zulks betekent dat de gouverneur van oordeel was dat hetzij verzoeker, hetzij de tussenkomende partij diende benoemd te worden, zodat er thans geen enkele reden bestaat om aan de kandidatuur van verzoeker voorbij te gaan en de impliciete weigering om hem te bevorderen niet te vernietigen;

2.3 Overwegende dat de uitdrukkelijke toewijzing van een vordering gericht tegen een impliciete weigering slechts zin heeft wanneer het bestuur de rechtsplicht heeft om de verzoekende partij te benoemen; dat verzoeker geen middelen aanvoert waarin het bestaan van die rechtsplicht wordt aangevoerd; dat die rechtsplicht ook niet volgt uit de omstandigheid dat de keuze van de provinciegouverneur beperkt was tot twee kandidaten en dat de benoeming van één onder hen onregelmatig is, omdat de benoemende overheid de discretionaire bevoegdheid behoudt om de feitelijke geschiktheid van de overblijvende kandidaat voor de te begeven betrekking te beoordelen, ook al heeft zij in de loop van de benoe-

mingsprocedure voorgeschreven door artikel 193 van de nieuwe gemeentewet, niet om een andere voordracht verzocht omdat een kandidaat niet van voldoende waarborgen blijk gaf; dat het beroep dan ook niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de beweerde impliciete weigering verzoeker in die functie te benoemen;

3. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending van de formele motiveringsverplichting aanvoert doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft op grond van welke motieven de tussenkomende partij wordt bevorderd en op grond van welke motieven zou kunnen voorbijgegaan worden aan de prima facie grotere aanspraken die verzoeker kan doen gelden; dat hij het middel als volgt verduidelijkt : de beslissing verwijst naar het advies van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent, maar hij heeft daarvan geen kennis zodat dit advies geen formele motivering kan uitmaken voor de benoeming van de tussenkomende partij; voor het overige laat de motivering van de beslissing hem niet toe uit te maken waarom hijzelf, ondanks zijn manifest grotere aanspraken, niet tot adjunct-politiecommissaris is benoemd : de beslissing overweegt dat de tussenkomende partij "steeds de grootste voldoening schonk in de uitoefening van zijn politionele opdrachten", maar zegt niet "welkdanige voldoening verzoeker dan wel zou geschonken hebben"; ook de verwijzing naar het horen van de kandidaten en naar het afwegen van hun aanspraken maakt geen motivering uit voor het lichter bevinden van één kandidaat ten opzichte van een andere; de verwijzing naar de waarborgen inzake beroepskennis en inzicht waarover de tussenkomende partij zou beschikken is een bewering die, bij afwezigheid van uiteenzetting van de redenen waarom die grotere beroepskennis en inzicht aan de tussenkomende partij wordt toegeschreven, niet aanvaard kan worden;

3.1 Overwegende dat het arrest nr. 57.548 van 17 januari 1996 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden benoeming heeft bevolen omdat de bestreden beslissing verwijst naar "het advies d.d. 26.6.1995 van de procureur-generaal bij het Hof van beroep te Gent", terwijl dit advies "aan verzoeker niet bekend was vooraleer hij zijn vordering instelde", hetgeen een schending uitmaakt van de formele motiveringswet van 29 juli 1991;

3.2 Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat artikel 193 van de nieuwe gemeentewet aan de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep "geen doorslaggevende rol toekent bij het uitoefenen van een keuze tussen de diverse kandidaten", dat zijn advies "voornamelijk betrekking heeft op het functioneren van de kandidaten als toekomstig officier van gerechtelijke politie" en dat in casu het advies van de Procureur-generaal van 26 juni 1995 stukken bevat waarvan de bekendmaking afbreuk zou doen aan de eerbied voor het privé-leven van "personen die in deze benoemingsprocedure niet betrokken zijn" zodat de beslissing overeenkomstig artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 op dat stuk niet gemotiveerd moet zijn; dat zij vervolgens stelt dat verzoeker niet staande kan houden dat hij "volstrekt onbekend zou zijn met het advies van de Procureur-generaal", vermits hij toegeeft kennis te hebben van het advies dat de Procureur-generaal in een eerdere bevorderingsprocedure over verzoeker heeft uitgebracht en dat "deel uitmaakt van het advies ... d.d. 26 juni 1995", terwijl laatstgenoemd advies zelfs "milder is dan hetgeen waarvan verzoeker uitdrukkelijk kennis heeft genomen" en vermits het advies ook "slaat op feiten waarvan verzoeker zeker op de hoogte was en waarvan hij wist dat ze bij een beoordeling in zijn nadeel konden uitvallen"; dat zij tenslotte stelt dat verzoeker "er in slaagt zijn verdiensten af te wegen ten opzichte van de benoemde kandidaat" en dat, wie "in

staat is om zich op de schending van de materiële motiveringsplicht te beroepen meteen bewijst, zoniet dat te zijnen opzichte de formele motiveringsplicht naar behoren is nagekomen, dan toch dat hij door een eventuele schending van die verplichting niet is geschaad";

3.3 Overwegende dat de tussenkomende partij daar, samengevat, aan toevoegt dat de verwerende partij hoe dan ook niet moet motiveren waarom verzoeker niet wordt benoemd, maar dat het volstaat aan te geven waarom zij de voorkeur heeft gekregen, zodat, nu verzoeker geen grotere aanspraken kon doen gelden, de verwerende partij kan volstaan met de loutere verwijzing naar "een advies en/of het tegemoetkomen aan een hoorplicht t.a.v. de Procureur-generaal om van een naar vorm gemotiveerd besluit te kunnen spreken";

3.4 Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord stelt dat hij niet zomaar moest aannemen dat het advies van de Procureur-generaal in deze zaak hetzelfde zou zijn als het advies dat hij in een eerdere zaak had uitgebracht, dat de verwijzing naar de eerbiediging van het privé-leven teneinde alzo voorbij te kunnen gaan aan een formele motivering zijn rechten van verdediging flagrant schendt, en dat hij helemaal niet kon weten dat de Procureur-generaal zou verwijzen naar hem bekende feiten;

3.5 Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie aanvoert dat het in een schorsingsprocedure ernstig bevinden van het middel, gesteund op de schending van de formele motiveringsverplichting, nog niet noodzakelijk moet leiden tot het gegrond bevinden van hetzelfde middel in de zaak ten gronde; dat zij dienaangaande uiteenzet dat de schorsings- en de vernietigingsprocedure "elk hun eigen finaliteit" hebben en dat de middelen "in het kader van deze finaliteit dienen te worden onderzocht" zodat een middel, dat bij een

eerste onderzoek ernstig wordt bevonden, in het kader van de annulatieprocedure opnieuw moet worden bestudeerd; dat zij vervolgens stelt : er moet nagegaan worden of verzoeker, nadat hij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht heeft beroepen, nog met goed gevolg op de schending van de formele motiveringsplicht vermag te beroepen; de beide kandidaten waren gelijkwaardig, de benoemende overheid heeft de aanspraken van beiden onderzocht en afgewogen, rekening houdend met de stukken van het dossier, waarmee aan de materiële motiveringsverplichting is voldaan; verzoeker kende die motieven, en dus is voldaan aan de formele motiveringsverplichting; daarenboven had verzoeker voldoende kennis van het advies van de Procureur-generaal, dat hoe dan ook slechts betrekking had op één aspect van de dienstuitoefening;

3.6 Overwegende vooreerst dat de Raad van State de schorsing heeft bevolen om reden van de schending van de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten verplichting om de betrokkene op de hoogte te stellen van de inhoud van stukken waarnaar de beslissing uitdrukkelijk verwijst; dat na de totstandkoming van het schorsingsarrest nr. 57.548 de verwerende partij met het administratief dossier het advies van 26 juni 1996 van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent heeft neergelegd, samen met alle voorgaanden waarnaar dit advies verwijst; dat die neerlegging verzoeker in de mogelijkheid heeft gesteld van het advies kennis te nemen en er in de memorie van wederantwoord, een door de procedureregeling voorzien stuk, waarop de Raad van State verplicht is, zo zij regelmatig ingediend is, acht te slaan, kritiek op te uiten en eventueel zelfs nieuwe annulatiemiddelen op te steunen; dat de verwerende partij het door haar begane vormgebrek zodoende goedgemaakt heeft zonder de rechten van verzoeker op enige wijze te beknotten; dat het belang van verzoeker bij het

aanvoeren van het door het schorsingsarrest in aanmerking genomen onderdeel van het annulatiemiddel is teloor gegaan;

3.7 Overwegende vervolgens dat de formele motiveringsverplichting, voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 en betrokken op bevorderingsbeslissingen er het bestuur niet absoluut toe verplicht in het benoemingsbesluit zelf aan te geven waarom een kandidatuur niet wordt in aanmerking genomen maar dat het kan volstaan met de vermelding van de redenen waarom de voorkeur wordt gegeven aan de uiteindelijk benoemde; dat het benoemingsbesluit derhalve niet formeel moet vermelden of bepaalde en zoja welke elementen van het dossier aan een kandidaat zichtbaar grotere aanspraken verleent op de benoeming, noch waarom het bestuur heeft gemeend de kandidaat met de zichtbaar grotere aanspraken terzijde te kunnen schuiven; dat dezelfde motiveringsverplichting wel vereist dat de beslissing voldoende duidelijk en precies de juridische en feitelijke gegevens moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die gegevens afdoende, d.w.z. draagkrachtig moeten zijn; dat in het onderhavige geval de bevordering van de tussenkomende partij verwijst naar artikel 193 van de nieuwe gemeentewet, naar de voordracht van de gemeenteraad en naar het advies van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent, dat zij vervolgens stelt dat zowel verzoeker als de tussenkomende partij voldoen aan de reglementair vastgestelde bevorderingsvereisten, dat de tussenkomende partij "steeds de grootste voldoening schonk in de uitoefening van zijn politionele opdrachten" en dat "na het persoonlijk onderhoud met beide kandidaten, na kennisname van het advies d.d. 26.6.1995 van de Procureur-Generaal bij het Hof van beroep te Gent, na afweging van de aanspraken en verdiensten van beide kandidaten blijkt dat Patrick CASIER de beste waarborgen biedt qua beroepskennis en inzicht voor het uitoefenen van de betrekking van adjunct-

commissaris te Menen" zodat hij "het best geschikt is voor het ambt van adjunct-commissaris van politie"; dat die motivering duidelijk aangeeft waarop de verwerende partij, in rechte en in feite, heeft gesteund om de tussenkomende partij te bevorderen; dat het middel niet gegrond is; dat de vraag naar de juistheid van de door de verwerende partij neergeschreven beoordeling, inzonderheid gezien in relatie tot de grieven die de verzoeker tegen de bestreden beslissing inbrengt, de materiële motivering aangaat, welke hierna aan bod komt;

4. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat "voorbijgegaan wordt aan de duidelijk en prima facie grotere aanspraken op bevordering vanwege verzoeker zonder dat er aan waarheid beantwoordende motieven zouden kunnen aanwezig zijn om aan deze aanspraken voorbij te gaan"; dat hij die prima facie manifest grotere aanspraken op bevordering ziet in de leeftijd van de kandidaten doordat hij geboren is op 25 december 1950, de tussenkomende partij op 29 september 1962, in zijn "veel ruimere anciënniteit", doordat hij in dienst is van de politie te Menen sinds 1 december 1973, de tussenkomende partij sinds de "tweede helft tachtiger jaren", in de door hem sinds 1 juli 1986 beklede graad van hoofdinspecteur en sinds 1 april 1994 zelfs hoofdinspecteur eerste klas terwijl de tussenkomende partij de graad van politieagent-brigadier bekleedt, in zijn "ruime ervaring bij het leiding geven over het politiekorps", die de tussenkomende partij niet heeft en in de door hem behaalde getuigschriften en attesten, die de tussenkomende partij niet bezit en die voor het stadsbestuur zelfs redenen waren om hem "de belangrijke en complexe functie van milieuambtenaar" toe te vertrouwen; dat hij, met verwijzing naar ’s Raads arrest nr. 26.358 van 15 april 1986 inzake CHARLIER, aanvoert dat er "om voorbij

te gaan aan een titularis van een hogere graad ernstige redenen moeten zijn" zodat ook in dit geval zou moeten blijken of en waarom de gouverneur meent dat verzoeker, die ervaring heeft met het leiding geven, zou mogen voorbijgestoken worden door de tussenkomende partij, die een veel lagere anciënniteit en een veel lagere graad bezit en geen ondervinding heeft in leiding geven; dat hij dan de "gegeven motivering" van de bestreden beslissing met volgende argumenten betwist : "geheime adviezen" kunnen in rechte geen motief vormen voor een beslissing; dat de tussenkomende partij "de grootste voldoening" schenkt in de uitoefening van zijn politionele opdrachten kan, nu over zijn uitoefening van politionele opdrachten niets wordt gezegd en dus geen vergelijking mogelijk is, geen reden zijn om voorbij te gaan aan zijn grotere aanspraken; evenmin kan de verwijzing naar een "persoonlijk onderhoud" dat voorbijgaan rechtvaardigen, omdat daarmee enkel wordt vermeld dat de hoorplicht is gerespecteerd; en dat "na afweging" zou gebleken zijn dat de tussenkomende partij "de beste waarborgen zou bieden qua beroepskennis en inzicht voor het uitoefenen van de betrekking" is een bewering;

4.1 Overwegende dat de verwerende partij toegeeft dat het leeftijdsverschil, de ruimere anciënniteit, de hogere graad, de ruime ervaring in het leiding geven en de hogere scholingsgraad elementen zijn die bij een vergelijking van titels en verdiensten in aanmerking kunnen genomen worden, maar dat zij opmerkt dat zij bij de afweging van de kandidaturen ook rekening heeft gehouden met "o.a. de bekwaamheid, karakteriële eigenschappen, verdiensten, staat van dienen, navorming, inzet", dat zij gesteund heeft op "alle nuttige elementen van het dossier", op het advies van de korpschef, van de Procureur-generaal en op het oordeel dat zij zich heeft gevormd bij het persoonlijk onderhoud met de kandidaten, en dat zij dan op basis van die gegevens en met het algemeen belang voor ogen een keuze heeft

gemaakt; dat zij inzonderheid met betrekking tot de door de kandidaten beklede graden opmerkt dat het bezit van een hogere graad geen absoluut bewijs van grotere aanspraken inhoudt en dat het bezit van de graad van hoofdinspecteur van politie, graad behorend tot het middenkader, geen bewijs inhoudt dat verzoeker de kwaliteiten bezit die vereist worden van een politieambtenaar die tot het officierenkader behoort, terwijl niets belet dat een kandidaat die tot het basiskader behoort de kwaliteiten bezit om onmiddellijk naar het officierenkader op te klimmen; dat zij vervolgens stelt dat de adviezen van de korpschef en van de Procureur-generaal voor verzoeker minder gunstig zijn dan voor de tussenkomende partij, hetgeen de prima facie grotere aanspraken van verzoeker tegenspreekt en dat de gezamelijke voornoemde gegevens haar mochten toelaten, vertrekkend van de initiële gelijkwaardigheid van de kandidaten, de tussenkomende partij te benoemen, daarbij een redelijk gebruik makend van haar beleidsvrijheid;

4.2 Overwegende dat de tussenkomende partij stelt dat men niet zomaar mag stellen dat een hogere leeftijd en anciënniteit meer waarborgen bieden voor kennis en ervaring, maar dat in de eerste plaats rekening moet gehouden worden met "wat de gegadigden daadwerkelijk in hun loopbaan hebben gepresteerd"; dat zij dan uiteenzet dat verzoeker "sinds zijn benoeming tot hoofdinspecteur van politie toegevoegd (is) aan de opsporingsdienst", waarin hij gewerkt heeft onder de leiding van een hogere officier, maar zonder op diensten van ondergeschikten te kunnen rekenen, dat de vierwekelijkse functie van inspecteur met dagdienst gedurende het weekend eveneens is uitgeoefend onder de leiding van een hogere officier, en dat verzoeker de laatste jaren vooral taken van administratieve aard heeft uitgeoefend bij de milieu- en vreemdelingendienst, dat zij daarentegen zelf het brevet van commissaris en adjunct-commissaris van politie heeft behaald na de eerste deelneming

aan het examen, dat zij sinds haar indiensttreding alle opleidingen aan de Westvlaamse politieschool, met inbegrip van de officierenopleiding, met vrucht heeft doorlopen, en dat zij "ervaring (heeft) in het leidinggeven doordat zij sinds het behalen van het officierenbrevet meermaals nauw betrokken was en zelfs hoofdverantwoordelijkheden diende te dragen bij diverse onderzoeken (en) herhaaldelijk met leidinggeven werd belast naar aanleiding van manifestaties, diverse controles e.d."; dat zij ook verwijst naar haar betrokkenheid bij optredens van de politie in "crisissituaties", naar haar "vlekkeloos gerechtelijk verleden" en naar haar "herhaalde aanduiding als officier met dienst"; dat zij die kwaliteiten plaatst tegenover het feit dat de "ervaringen en verdiensten van verzoeker sinds meerdere jaren zich quasi uitsluitend situeren in de Administratie" en dat "ingewijden" die ervaring en verdiensten zeer relativeren zodat minstens gesteld kan worden "dat verzoeker tot vrijwillige tussenkomst gelijkwaardige adelbrieven kan voorleggen";

4.3 Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord nog stelt dat de in het verzoekschrift aangebrachte elementen aantonen dat hij over prima facie grotere aanspraken beschikt, dat die elementen wel niet determinerend zijn wanneer over de benoeming beslist wordt, maar dat er niet zonder motivering van afgeweken kan worden; dat hij daaraan toevoegt dat de formele motiveringswet hem het recht verleent "op een duidelijke mededeling van de motieven die ertoe hebben geleid dat zijn concurrent werd bevorderd en niet verzoeker zelf" en dat het bestuur geen andere motieven mag inroepen dan die welke het in de beslissing heeft geformaliseerd; dat hij herhaalt dat de tussenkomende partij geen grote ervaring heeft opgedaan in het leiding geven;

4.4 Overwegende dat de tussenkomende partij in haar laatste memorie nog aanvoert dat zij door de

gemeenteraad als eerste kandidaat is voorgedragen, dat zij meer scholing heeft gehad dan verzoeker en strengere examens heeft afgelegd over vakken die "onontbeerlijk" zijn bij leidinggeven; dat zij herhaalt dat de ervaring waarop verzoeker zich beroept "niet bepaald nuttig is geweest voor de uitoefening van de functie van adjunct-politiecommmissaris", inzonderheid omdat er geen leiding geven mee gepaard is gegaan, terwijl zijzelf "reeds heel wat hoofdverantwoordelijkheden" toevertrouwd kreeg bij manifestaties en "gedurende de zeven volle maanden dat zij na haar benoeming als adjunct-commissaris fungeerde";

4.5 Overwegende, met betrekking tot de vraag of verzoeker in vergelijking met de tussenkomende partij grotere aanspraken op de bevordering kan doen gelden, dat de Raad van State niet voorbij kan aan de vaststelling dat verzoeker in dienst is van de politie van Menen sinds 1 oktober 1973, de tussenkomende partij sinds 1 januari 1987 en dat verzoeker titularis is van de graad van hoofdinspecteur van politie eerste klasse terwijl de tussenkomende partij de graad bezit van politieagent-brigadier; dat deze gegevens doen besluiten dat verzoeker duidelijk grotere aanspraken op de bevordering tot adjunct-politiecommissaris kan doen gelden;

Overwegende dat die duidelijk grotere aanspraken van verzoeker de bevordering van de tussenkomende partij niet in de weg staan, voor zover de in de benoemingsbeslissing vermelde motieven, en de gegevens van het dossier waarin die motieven hun grondslag vinden, er blijk van geven dat de verwerende partij redenen had die verband houden met het belang van de dienst, om de tussenkomende partij boven verzoeker te verkiezen, ondanks de zichtbaar grotere aanspraken van laatstgenoemde;

4.6 Overwegende dat de in de bestreden beslissing neergeschreven overwegingen niet toelaten het bestaan van dergelijke redenen te achterhalen; dat de beslissing weliswaar verwijst naar de voordracht van de gemeenteraad en naar het advies van de Procureur-generaal; dat de gemeenteraad voor de voordracht van de tussenkomende partij als eerste en verzoeker als tweede kandidaat heeft gesteund op de adviezen die de korpschef hem over beide kandidaten heeft gegeven, daarbij die adviezen in die zin samenvattend, "dat kandidaat CASIER Patrick zeer beleefd en plichtsbewust is in de uitvoering van zijn dienst en dat zijn geschriften getuigen van zijn zorg bij de opstelling en van zijn uitgebreide kennis van de materie; dat hij zich zal bevestigen als officier, vermits hij wordt gecatalogeerd als zeer gunstig door de korpschef en door de andere officieren" en dat verzoeker "ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn houding, zijn algemeen optreden en zijn redactiestijl te veranderen" maar "dat kandidaat Chau een minder gunstige beoordeling krijgt van zijn korpschef ondanks zijn grotere dienstanciënniteit en politie-ervaring"; dat het advies van de Procureur-generaal "gunstig" is voor de tussenkomende partij, maar een "ernstig voorbehoud" bevat voor verzoekers kandidatuur, inzonderheid omdat de politiecommissaris van Menen van oordeel is dat verzoeker sinds een vorige kandidaatstelling "pogingen onderneemt om zich te rehabiliteren, maar dat deze pogingen moeilijk kunnen geëvalueerd worden omwille van het introvert karakter van de kandidaat" en dat "zijn figuur zowel bij de officieren of het basispersoneel van het politiekorps te Menen controversieel (blijft) zodat dit evenmin positief kan genoemd worden";

Overwegende dat de verwerende partij die bevindingen evenwel met eigen motieven heeft aangevuld en meer bepaald de afweging der kandidaturen heeft toegespitst op de "beroepskennis en inzicht voor het uitoefenen van de betrekking van adjunct-commissaris te

Menen"; dat zij besluit dat de tussenkomende partij op dat stuk "de beste waarborgen biedt"; dat zij daarvoor wijst op de "grootste voldoening" die de tussenkomende partij heeft gegeven bij de uitoefening van haar politionele opdrachten en ook verwijst naar het persoonlijk onderhoud en het advies van de Procureur-generaal; dat de omstandigheid dat de tussenkomende partij voldoening heeft geschonken geen vergelijkingselement inhoudt voor de beoordeling van het werk van verzoeker, dat het m.a.w. niet inhoudt dat verzoeker geen voldoening heeft geschonken; dat de eenvoudige verwijzing naar een gevoerd onderhoud geen motief kan opleveren om één kandidaat boven de andere te verkiezen; dat de verwijzing naar het advies van de Procureur-generaal dit evenmin vermag, nu vastgesteld moet worden dat dit advies, wat verzoeker betreft, niet zozeer de in de bestreden beslissing in aanmerking genomen beroepskennis en inzicht betreft, dan wel zijn persoonlijkheid en karakter, naar welke beoordelingselementen de motieven van de bestreden beslissing niet verwijzen; dat in die omstandigheden niet aangetoond is dat, in acht genomen de wijze waarop de bestreden beslissing is verwoord, de verwerende partij afdoende redenen had om de tussenkomende partij tot adjunct-politiecommissaris te bevorderen, ongeacht de grotere aanspraken die verzoeker terzake kon doen gelden; dat het middel in die mate gegrond is;

5. Overwegende dat de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen bij de uitoefening van de bevoegdheid, hem opgedragen door artikel 193 tweede lid van de nieuwe gemeentewet, optreedt als orgaan van algemeen bestuur,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 30 juni 1995 van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen tot benoeming van Patrick CASIER tot adjunct-commissaris van politie in de gemeente Menen.

Artikel 2.

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Belgische Staat.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien september 1900 zesennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **J. BORRET.**